

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de gemeente Drimmelen.

Datum: 15 augustus 2013

Rapportnummer: 2013/098

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de gemeente Drimmelen de kosten van een onderzoek in verband met geluidsoverlast niet wil vergoeden. Dit onderzoek heeft hij op verzoek van de gemeente middels een extern bureau laten uitvoeren met het doel om de noodzaak van maatregelen tegen geluidsoverlast aan te tonen.

Waar gaat het om?

Tussen verzoeker en de gemeente is in geschil dat de gemeente de kosten van een onderzoek in verband met geluidsoverlast niet wil vergoeden.

Verzoeker stelt dat hij op verzoek van de gemeente een extern bureau heeft ingehuurd om de noodzaak van maatregelen tegen de geluidsoverlast aan te tonen.

De gemeente stelt dat er geen toezegging is gedaan doch dat slechts tegen verzoeker in het kader van een schadeclaim is gezegd dat hij gestelde schade zal moeten aantonen.

Achtergrond

Verzoeker ervaart geluidsoverlast van een nabij zijn woning geleden verkeersdrempel, die de gemeente in 2006 heeft aangelegd. Verzoeker heeft veelvuldig contact gezocht met de gemeente over dit onderwerp.

Nadat de gemeente in 2008 een aanpassing heeft gedaan aan de drempel, ondervond verzoeker nog steeds overlast. In algemene zin heeft de gemeente aangegeven dat met een verdergaande aanpassing gewacht zou worden tot groot onderhoud gepland zou worden.

In een contact met de gemeente in 2010, zou de gemeente gezegd hebben dat als verzoeker schade ondervindt, hij die schade moet aantonen. Hierop heeft verzoeker een bureau ingeschakeld dat heeft onderzocht in hoeverre verzoeker last ondervindt van de verkeersmaatregel. Verzoeker is van mening dat uit het rapport van deze deskundige blijkt dat er daadwerkelijk overlast is en dat de gemeente nu wel iets moest doen. De gemeente was hierover een andere mening toegedaan.

Uiteindelijk heeft de gemeente in 2012 de klinkers weggehaald en heeft de gemeente de drempel geasfalteerd. Verzoeker vindt dat hij recht heeft op vergoeding van de kosten voor het deskundigenrapport. De gemeente heeft dit verzoek niet gehonoreerd.

Visie verzoeker

Verzoeker is van mening dat de gemeente in 2009 zou hebben gezegd dat mocht verzoeker nog verdergaande maatregelen willen, hij hiervoor de noodzaak moest

aantonen. Hij heeft naar aanleiding van dit verzoek in 2011 een deskundige ingeschakeld. Deze deskundige heeft een rapport opgesteld waaruit volgens hem bleek dat er noodzaak bestond voor meer maatregelen tegen de geluidsoverlast. De kosten voor dit onderzoeksrapport waren € 1.750.

Uiteindelijk heeft de gemeente het wegdek in 2012 aangepast en zijn de klinkers door asfalt vervangen. Verzoeker is van mening dat hij de noodzaak tot aanpassing heeft aangetoond en, nu de gemeente ook de klinkers heeft vervangen, hij recht heeft op vergoeding van de kosten van het rapport.

Visie gemeente

De gemeente geeft aan dat verzoeker de gemeente in 2010 aansprakelijk gesteld heeft voor schade vanwege een verkeersmaatregel in 2006.

De gemeente heeft hem vervolgens in een brief van 1 juni 2010 meegedeeld dat de gemeente enkel aansprakelijkheid zal aanvaarden en geleden schade zal vergoeden, indien is aangetoond dat er schade is geleden welke toe te rekenen is aan nalatigheid dan wel handelen van de gemeente. Ook geeft de gemeente aan dat indien hij schade wil aantonen, hij bewijs moet leveren en dat dat soms betekent dat hij kosten moet maken, bijvoorbeeld voor het laten uitvoeren van een trillingsonderzoek. Indien na een dergelijk onderzoek mocht blijken dat er causaal verband aangetoond is en de gemeente aansprakelijk blijkt, zouden de kosten die gemaakt zijn om dit aan te tonen voor vergoeding in aanmerking komen.

Het college is van mening dat het dus niet heeft gezegd dat verzoeker onderzoek dient te verrichten om de noodzaak van verdergaande maatregelen aan te tonen maar dat dit is genoemd om duidelijk te maken wanneer verzoeker de gemeente met succes aansprakelijk kan stellen.

Daarnaast is de gemeente van oordeel dat uit het onderzoek van het bureau, door verzoeker ingeschakeld, niet is gebleken dat er sprake is van "objectief vastgestelde geluidshinder". De gemeente heeft voor een second opinion het rapport van verzoeker voorgelegd aan SRE Milieudienst. Deze instantie komt tot de conclusie dat het rapport van verzoeker onvolledig is, nu er een aantal gegevens uit het onderzoek ontbreken.

Na dit advies is de gemeente in de brief van 11 maart 2011 ingegaan op het rapport van verzoeker en heeft de gemeente geconcludeerd dat met het in opdracht van verzoeker opgestelde rapport naar de mening van het college van burgemeester en wethouders geen bewijs wordt geleverd van de overschrijding van een wettelijke geluidsnorm waardoor de gemeente gehouden is maatregelen te nemen en dat er onvoldoende aanleiding is om asfalteerwerkzaamheden te overwegen.

In de brief van 18 oktober 2011 heeft het college van burgemeester en wethouders aangegeven dat middels de beslissing tot aanleg en tot aanpassing van de verkeersmaatregel, de gemeente rechtmatig en zorgvuldig heeft gehandeld. Het college concludeert in deze brief dat het op basis van de door verzoeker aangedragen motivering, het door hem overgelegde rapport en de eigen bevindingen van het college, geen bewijs aanwezig acht voor overtreding van enige norm. Het college wijst derhalve aansprakelijkheid voor overtreding van enige norm en daaruit voortvloeiende schade in verband met de aanwezigheid van de visuele verkeersdrempel van de hand.

Asfaltering

Inmiddels is de drempel in 2012 geasfalteerd door de gemeente. Dit is gebeurd naar aanleiding van een gesprek van verzoeker met een voormalig wethouder in januari 2012. Tijdens dit gesprek is afgesproken dat een mailbericht van de burgemeester van 23 december 2009, hoewel niet als zodanig bedoeld, moet worden aangemerkt als een toezegging dat de verkeersdrempel zou worden geasfalteerd. Op basis van deze afspraak met de wethouder zijn de klinkers weggehaald en is er geasfalteerd. Dit betekent niet dat het college van mening is veranderd over de aansprakelijkheid en de noodzaak.

Het college heeft nog overwogen of er op grond van coulance sprake zou zijn van een vergoeding van de kosten. Ook hiervoor heeft het college geen grond aanwezig geacht. Het college acht zich immers niet aansprakelijk en acht de klacht ongegrond.

Beoordeling door de Nationale ombudsman

Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de verschillende belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

De gemeente dient in dit geval te reageren op een verzoek tot vergoeding van kosten, waarbij de gemeente de aanwezige belangen en toezeggingen op een juiste wijze tegen elkaar dient af te wegen.

De Nationale ombudsman concludeert allereerst dat er vanaf 2006 veel gesproken en geschreven is tussen de gemeente en verzoeker over de gestelde overlast. Er is dan ook geen sprake van een situatie waarbij de gemeente niet openstond voor de grieven van verzoeker.

Na een aanpassing van de drempel in 2009, bleef verzoeker aandringen op verdere maatregelen omdat de aanpassing in zijn ogen niet de problemen had verholpen. De gemeente had inmiddels aangegeven aanpassingen op langere termijn in groot onderhoud mee te kunnen nemen en geen actie te ondernemen.

Verzoeker heeft in 2010 een schadeclaim ingediend en de gemeente heeft aangegeven hoe ze daar tegenover stond. In algemene zin heeft de gemeente gezegd dat als hij vindt

dat er noodzaak bestaat om de (reeds aangepaste) verkeersmaatregel verder aan te moeten passen, dat hij deze noodzaak middels een nader onderzoek zou kunnen aantonen.

Verzoeker heeft vervolgens geld uitgegeven om een deskundigenrapport op te laten stellen.

De Nationale ombudsman constateert dat de gemeente vervolgens in 2011, nadat het rapport voor een second opinion is voorgelegd aan een andere deskundige, uitdrukkelijk heeft laten weten dat het rapport geen bewijs levert voor overschrijding van normen zodat er geen noodzaak was tot asfalteringsmaatregelen. Dit standpunt heeft de gemeente ook naar de Nationale ombudsman uitdrukkelijk kenbaar gemaakt.

Het bevreemdt de Nationale ombudsman dat er in januari 2012 een gesprek tussen verzoeker en de wethouder heeft plaatsgevonden, op grond waarvan er vervolgens daadwerkelijk actie is ondernomen op de wijze die verzoeker al jaren voorstond.

De gemeente heeft de klinkers weggehaald en de drempel geasfalteerd. Hoewel door het college meerdere malen is uitgesproken dat de gemeente geen aansprakelijkheid en noodzaak zag, is op grond van een eerdere e-mail van de burgemeester in 2009 besloten de door verzoeker gevraagde aanpassing te realiseren.

Gezien deze gang van zaken vanaf de plaatsing van de drempel in 2006 is de Nationale ombudsman van oordeel dat de redelijkheid met zich meebrengt dat in dit geval de gemeente tot vergoeding van de door verzoeker gemaakte kosten overgaat.

Hierbij is met name van belang dat de gemeente eerst expliciet zegt dat er geen aansprakelijkheid bestaat omdat de overlast niet is aangetoond door het rapport dat verzoeker heeft laten opstellen. Uiteindelijk gaat de gemeente toch over tot asfaltering omdat de burgemeester in 2009 iets gezegd heeft dat als toezegging moet worden aangemerkt en waarop verzoeker zich in 2012 met succes heeft beroepen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat wanneer in 2009 direct de toezegging van de burgemeester was nagekomen, er voor verzoeker in een later stadium geen noodzaak meer zou hebben bestaan om een deskundigenrapport op te laten stellen.

Nu uiteindelijk vanwege een toezegging uit 2009 de drempel is geasfalteerd in 2012, kan de gemeente in redelijkheid niet stellen dat de kosten die verzoeker in de tussentijd heeft gemaakt om de noodzaak van het door hem ervaren probleem aan te tonen, niet voor vergoeding in aanmerking komen. Dat de gemeente van mening is dat verzoeker in 2010 en 2011 in een aansprakelijkheidsprocedure de aansprakelijkheid niet middels dat rapport heeft aangetoond, speelt naar het oordeel van de Nationale ombudsman een minder grote rol nu een toezegging uit 2009 uiteindelijk doorslaggevend is geweest.

De Nationale ombudsman komt daarom dan ook tot het oordeel dat het redelijk is om de door verzoeker in dit kader gemaakte kosten te vergoeden.

Gelet hierop beveelt de Nationale ombudsman de gemeente aan om de kosten voor het rapport alsnog te vergoeden.

Conclusie

De klacht dat de gemeente Drimmelen de gemaakte kosten voor een deskundigenonderzoek niet wil vergoeden, is gegrond wegens schending van het vereiste van redelijkheid.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman beveelt de gemeente Drimmelen aan de kosten van het door verzoeker verrichtte onderzoek te vergoeden.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer